

[Niels Andersen.]

gælden? Ja, i 1957 havde staten en udgift på statens rentekonto på 72 mill. kr. I det finansår, vi er inde i, regner man med en indtægt på rentekontoen på 26 mill. kr. Det er en varig forbedring på næsten 100 mill. kr. Det er også en udvikling, som vil komme landets borgere til gode, og som i længden, hvis den fortsætter, vil betyde skattenedsættelse. Når vi diskuterer skattepolitik i dag, er spørgsmålet for så vidt: skal vi nedsætte skatterne øjeblikkeligt med et stort beløb med risiko for at skabe et finansieringsbehov, eller skal vi ekstraordinært afbetale på statsgælden? Det er i virkeligheden problemstillingen. Og hvad er det, vi gør? Hvad er det, regeringen har gjort? Nøjagtig det samme, som man vil gøre i enhver god familie, når man har gode indtægter: man afbetaler på sin gæld. Jeg vil gerne spørge oppositionens ordførere, om de har taget hensyn til disse forhold i deres skatteforslag.

Det fremgår endvidere af statsministerens redegørelse, at regeringen vil fremlægge en plan og en vurdering af de store trafikopgaver, som i de næste årtier vil lægge beslag på væsentlig større beløb end hidtil. Lad mig lige i denne forbindelse komme med et lille suk: får vi snart begyndt projekteringen af Store-Bæltsbroen? Den trænger sig på med større og større kraft.

Vi hilser endvidere med tilfredshed, at man bestræber sig på en omlægning og rationalisering af statsbanerne, så at denne statsinstitution efterhånden kan komme til at hvile i sig selv økonomisk. De bestræbelser, der har været udfoldet indtil nu, har jo givet gode resultater, og det spor, man er inde i, er uden tvivl rigtigt. Man kan forudse den dag, da der er balance på dette område.

På undervisningsområdet er der en lang række opgaver med udbygning af folkeskolen, gymnasieskolen, forskellige erhvervsskoler, universiteter og andre højere læreanstalter, og der vil i henhold til det, statsministeren fremførte, blive fremlagt en samlet dispositionsplan for de nærmest kommende år. Det er opgaver, som retsforbundet kan medvirke til at løse.

Når vi i dag står over for et valg, er det jo nærliggende at konstatere, at ved de valg, der er foregået i tiden fra krigens afslutning i 1945 til 1957, har man altid stået foran et

stort økonomisk problem; enten har der været underskud i valutabeholdningen, eller der har været underskud i statskassen. I dag er stillingen den modsatte. For første gang igennem mange år går vi i dag ikke ud til befolkningen og siger: vi står over for at skulle løse et sådant stort problem, og vi kan vente, at der skal nye skatter eller nye finanspolitiske foranstaltninger til. Nej, i dag er situationen den modsatte; i dag kappes vi ligefrem om at tilbyde befolkningen nedsættelse af skatterne. Det er en fuldstændig ændring af landets økonomiske situation.

På en lang, lang række områder må vi med den øjeblikkelige status notere, at situationen er gunstig; det gælder selve statsøkonomien, hvor der er orden; det gælder valutaregnskabet, som jo er bedret betydeligt i den forløbne tid; det gælder produktionen, som er undergået en stadig stigning, og det gælder ikke mindst eksporten. Investeringerne er foretaget i meget stort omfang og i en hurtig takt, opsparingen er øget, byggeriet er også øget; ved de nye boligloves gennemførelse har det vist sig, at boligbyggeriet har antaget et større omfang end hidtil, og inden for erhvervsbyggeriet har der været en ganske kolossal udvikling. Selv om denne udvikling har fundet sted, er det lykkedes i nogen grad at opretholde et stabilt prisniveau.

Hvis vi sammenligner tiden igennem de sidste 3 år med den tid, da regeringen Erik Eriksen havde magten i landet, ja, så er prisniveauet jo anderledes stabilt, end det var dengang; pristallet er kun steget halvt så stærkt; skatterne er gået ned. Selv om oppositionen hævder, at der er udskrevet 2 000 mill. kr. mere i skat, er sandheden jo den, at hvis vi i dag havde haft de samme skattesatser, som vi havde i 1957, ville vi i indeværende finansår være kommet af med mellem 600 og 700 mill. kr. mere i skat.

Men hvorfor er skatterne i kroner og øre steget? Ene og alene på grund af befolkningens større indtjening. I denne forbindelse vil jeg gerne minde om, at skatterne kun er skyggen af de udgiftslove, som vi vedtager her i folketinget, og i den henseende har venstre og de konservative jo ikke holdt sig tilbage. Det område, hvor udgifterne er steget stærkest i den tid, der er gået, er folkepensionen, hvortil udgiften i de sidste 3 år er steget med 682 mill. kr. Og